

İŞÇİLER PARTİYE, PARTİ İKTİDARA

Aydınlık Gazetesi, 28 Mart 2017

Yıldırım Koç

Türkiye’de günümüzde 15 milyon dolayında işçi var; bunların yalnızca 1 milyonu gerçekten sendika üyesi. Diğer bir deyişle, işçilerimizin yüzde 93’ü sendikasız.

Bazı ülkelerde sendikalaşma oranı düşük; ancak sendikalara büyük güven var ve sendikaların aldığı karara sendikasız işçiler de uyuyor.

Türkiye’deki durum bundan farklı. Sendikaların itibarı yüksek değil; sendikaların aldığı karara birçok durumda kendi üyeleri bile uymuyor.

Vatanımıza yönelik saldırılar sürüyor. Düşman 15 Temmuz’da kapımızı çaldı. Defettik. Tehdit sürüyor. Ancak kapısını düşmanın henüz çalmadığı milyonlarca insan, vatan savunması konusunda bir rehavete düşmüş durumda. Bu rehavetten kurtulma, öncü siyasi unsurların bilinçli ve örgütlü çabasıyla mümkün.

Ekonomik kriz derinleşiyor. Bugün yaşanan henüz bir başlangıç. Sorunlar artarak devam edecek. Krizden bugün etkilenmeyen, yarın etkilenecek. Krizden yarın etkilenecek olanın bugünden duyarlı kılınması, bilgilendirilmesi, mücadeleye hazırlanması gerek. Sendikalarımızın bu konuda da örgütlü ve etkili bir çabası söz konusu değil. Bu mücadeleyi sürdürecektir olan da öncü siyasi unsurlardır, siyasi partidir.

İŞÇİLERİMİZ GEÇMİŞTE DE SİYASİ PARTİLERDEN YARARLANDI

İşçilerimiz kısa vadeli günlük çıkarlarını koruma ve geliştirmede son derece beceriklidir.

Türkiye’de işçilerin siyasi bilincinin olmadığı iddiası son derece yanlıştır.

Geçmişte birçok işçi, hem bir sendikaya üye oldu ve toplu iş sözleşmesinden yararlandı, hem de iktidardaki partiye üye olarak, sendikanın gücünün yetmediği konularda siyasi partisinin desteğini ve yardımını sağladı.

İşçilerimiz kısa vadeli sorunlarına çözüm bulmada siyasi partileri etkili bir biçimde kullandı.

1950’li yıllarda işçilerin çoğunun Demokrat Parti’yi desteklemesi son derece doğaldı. Bu tavır, bazılarının sandığı gibi bilinçsizliğin ürünü değil, kısa vadeli çıkarlarını çok iyi değerlendirmenin ürünüydü.

1960’lı ve 1970’li yıllarda işçilerin çoğunun Adalet Partisi’ni desteklemesi de son derece doğaldı. İşçiler, ücretlerinin artırılmasını sağlayan, dünyanın hiçbir ülkesinde görülmecek yaşta emeklilik hakkını getiren (1969), kıdem tazminatına hak kazanma koşulunu üç yıldan bir yıla indiren ve kıdem tazminatı gün sayısını 15 günden 30 güne çıkaran Adalet Partisi’ni desteklediler. Bunları yaparken, günlük bazı sorunların çözümü konusunda da sendikaları ihmal etmediler.

Günümüzde ise hem vatan savunması, hem de geçim mücadelesi önem kazanıyor.

AKP, CHP, MHP, HDP gibi siyasi partiler bu konuda çözüm getiremiyor.

Sendikalar da yetersiz.

İŞÇİLERİ ÖNCÜ SİYASİ PARTİ DOĞRUDAN ÖRGÜTLEMELİDİR

Bu koşullarda, öncü siyasi partinin işçileri doğrudan örgütlemesi hem bir zorunluluktur, hem de mümkündür. Özellikle vatan savunması ve geçim mücadelesinin bütünlüğü, bu alandaki önyargıları da ortadan kaldırmaktadır.

Öncü siyasi parti, sendikaların tabanındaki işçileri örgütleyip eğittiğinde, sendikacıların bu konularda daha doğru bir tavır almasını sağlayacaktır.

Öncü siyasi parti, işçilerin örgütsüz yüzde 93’lük bölümüne temel işçi hakları konusunda bilgi verdiğinde ve bu hakların elde edilmesinde yardımcı olduğunda, işçi sınıfının öncülüğünü sağlayabilecektir.

Bu çalışma, sendikacılığın alternatifi değildir; sendikacılığı her açıdan geliştirecek bir anlayıştır.

Sendikaya üye olan işçinin işten atıldığı koşullarda, öncü siyasi partinin işçileri örgütlemesi de daha kolaydır.

Öncü siyasi partiyi iktidara taşıyacak süreç, işçilerin en geniş kesimlerinin partide örgütlenmesinden geçmektedir.